

St.St. Blicher: af Himmelbjerget, 1838

- 5 Solen var nær sin Nedgang, men syntes os at synke langsommere end sædvanligt – ret som den tøvede for end længere at beskue Jordens Yndighed, et Værk af dens almægtige Straaler.
- Alle Vinde var til Hvile; intet Blad, intet Straa bevægede sig.
- 10 Søen var et Spejl, hvori den modliggende Egn fordoblede sine Marker, Linde og Huse.
- I Dalen mod Vesten opsteg enkelte Røgstøtter fra de mellem Træerne skjulte Kulmiler og Vaaninger.
- Men saa stille det var i Luften, saa liveligt var der paa Jorden: Fuglesang i Skoven bag os, og foran os Hedelærkernes vekslende Elskovstøner, der svarede hinanden fra Enebærbuskene; fra den sivgrøede Søbred hørtes Vildændernes Skræppen, Lommens og Vandhønsens Kluk, og længere borte den hjemvendende Fiskers Aareslag og hans Aftensalme.
- 20 Selv fra Markerne hinsides hørtes Kvægets Brølen, Gaardhundredes Gøen, Møllebækkens Susen og Værkets Klapren.
- Nu var Solen dalet, og bedeklokkens Klang fra mange Kirker kaldte den trætte Landmand til Søvn og Hvile.
- 25 Aftenduggen hævede sig allerede fra alle Enge og Vande og snart skjulte den hele Søen.
- De fjerne Bakker og Skovenes Toppe svømmede paa Taagen.

30 Min Pen er ingen Pensel. Rejs selv til Himmelbjerget, og se!" ...

Opgaver

1. Der ønskes en stilistisk analyse.
 - a. Beskriv den solnedgang, du oplevede sidst – eller den der har gjort størst indtryk på dig.
 - 35 b. Læs Blichers tekst højt. Hvad hæfter du dig ved?
 - c. Hvilken virkning af de mange korte afsnit sammenlignet med den originale tekst, der består af to afsnit?
 - d. Hvilke stilistiske virkemidler har Blicher anvendt? sammenligning, modsætning, besjæling, personifikation, apposition, allitteration, triade, syntetisk eller analytisk sprog, sanseindtryk, andre virkemidler– og hvilken virkning har de hver især?
 - 40 e. Hvilken virkning har det om sætningerne i l. 27 står først eller sidst?
 - 45 f. Hvilken fortælle teknik er der anvendt?

St.St. Blicher: af Himmelbjerget, 1838

5 Solen var nær sin Nedgang, men syntes os at synke
langsommere end sædvanligt – ret som den tøvede for end
længere at beskue Jordens Yndighed, et Værk af dens
almægtige Straaler. Alle Vinde var til Hvile; intet Blad, intet
10 Straa bevægede sig. Søen var et Spejl, hvori den modliggende
Egn fordoblede sine Marker, Linde og Huse. I Dalen mod Vesten
opsteg enkelte Røgstøtter fra de mellem Træerne skjulte
Kulmiler og Vaaninger. Men saa stille det var i Luften, saa
liveligt var der paa Jorden: Fuglesang i Skoven bag os, og
15 foran os Hedelærkernes vekslende Elskovstøner, der svarede
hinanden fra Egebærbuskene; fra den sivgroede Søbred hørtes
Vildændernes Skræppen, Lommens og Vandhønsens Kluk, og
længere borte den hjemvendende Fiskers Aareslag og hans
Aftensalme. Selv fra Markerne hinsides hørtes Kvægets Brølen,
20 Gaardhundredes Gøen, Møllebækkens Susen og Værkets
Klapren.

Nu var Solen dalet, og bedekløkkens Klang fra
mange Kirker kaldte den trætte Landmand til Søvn og
Hvile. Aftenduggen hævede sig allerede fra alle Enge og Vande
og snart skjulte den hele Søen. De fjerne Bakker og Skovenes
25 Toppe svømmede paa Taagen.

Min Pen er ingen Pensel. Rejs selv til Himmelbjerget, og se!”

30

Lavet af Dorte Fogh, lektor Silkeborg Gymnasium